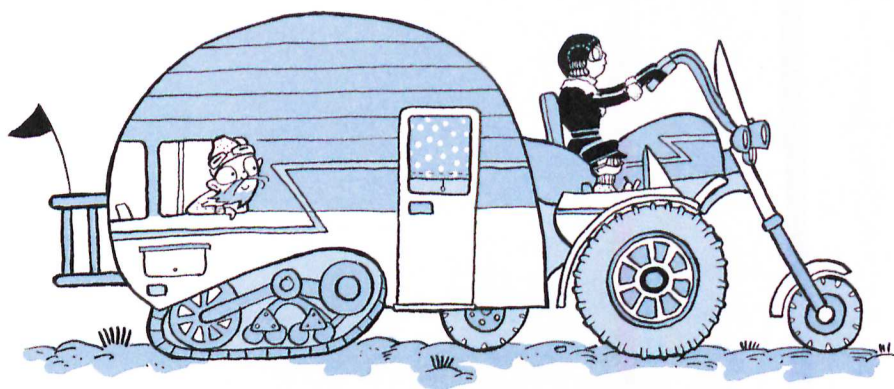


OLIVIER EN DE DWAAL- EILANDEN



PHILP REEVE
ILLUSTRATIES DOOR
SARAH MCINTYRE



Veltman Uitgevers

Oorspronkelijke titel: Oliver and the Seawigs

Oliver and the Seawigs was originally published in English in 2013
This translation is published by arrangement with Oxford University Press

Tekst © Philip Reeve 2013
Illustraties © Sarah McIntyre

Nederlandstalige uitgave:
© 2013 Veltman Uitgevers, Utrecht
Vertaling: Sandra C. Hessels/Vitataal
Redactie en productie: Vitataal, Feerwerd
Opmaak: De ZrIJ, Utrecht
Omslagontwerp: Fenatic, Oostwold

ISBN 978 90 483 0932 0

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie: www.veltman-uitgevers.nl



Voor Rose & Ki
(zoals beloofd tijdens jullie bruiloft -
gefelicitiseerd allebei!)
- Sarah



Voor Marianne & Howard
- Philip

Ze hadden elkaar ontmoet
op de top van de Mount Everest.



Ze waren getrouwd in
de verloren tempel van
Amen Hotep en hadden hun
huwelijksreis doorgebracht op zoek
naar het olifantenkerkhof. En toen
de kleine Olivier werd geboren, kochten
ze een babydraagzak voor op de rug en
een off-road kinderwagen, zodat ze konden
doorgaan met ontdekken.

Mèh



Maar uiteindelijk brak er een dag aan waarop meneer en mevrouw Vlot beseften dat er niets meer te ontdekken viel. Ze hadden de bronnen van alle grote rivieren al bezocht en op de toppen van alle onbekende bergen gestaan. Dankzij hen was de Verloren Stad Propacopaketi niet langer verloren en was het Mysterie van het Mokele-Mbembe-Moeras opgelost. Er waren geen lege plekken meer over op de landkaart.

Dus laadden ze hun avonturiersmobiel vol met al hun bezittingen en reden terug naar het huis dat ze hadden gekocht, maar waarin ze bijna nooit hadden gewoond.



Het huis bevond zich aan de Diepzeebaai, vlak bij het kustplaatsje Sint-Juttemis. ‘Het avonturiersleven is voorbij,’ zeiden ze sip tegen elkaar. ‘Het wordt tijd dat we een rustig leventje gaan leiden.’

Olivier vond het helemaal niet erg. Hij vond het spannend. Hij had genoeg van het leven als ontdekkingsreiziger. Het huis waar ze naartoe reden had hij alleen maar tijdens vakanties gezien, van die korte pauzes van hooguit twee weken voor ze aan een nieuwe tocht begonnen. Hij was al tien jaar op avontuur! Hij had nooit de tijd gehad om vrienden te maken of zich ergens thuis te voelen. Nooit tijd om naar school te gaan. Hij had zelfs nog nooit een eigen kamer gehad, alleen een slaappleats achter in de avonturiersmobiel. Al zijn spullen zaten weggestopt in kisten en verhuisdozen in de ruimtes onder de stoelen van de avonturiersmobiel. Het leek hem wel spannend om in een echt huis te wonen en elke ochtend wakker te worden met hetzelfde uitzicht. Eindelijk zou hij zijn eigen slaapkamer en wc

hebben en vanaf het volgende schooljaar zelfs naar een school gaan in Sint-Juttemis. (Dat vind jij misschien niet geweldig klinken, maar Olivier had nooit eerder op school gezeten, en daarom vond hij dat reuzespannend.)

Hij zat tussen zijn ouders in terwijl zijn moeder de avonturiersmobiel voorzichtig over de kronkelende wegen stuurde. Hij wachtte op het moment dat de Diepzeebaai te zien zou zijn.

‘Het is geen heel mooi huis,’ waarschuwde zijn moeder. ‘Het is nogal oud en het kraakt. De wind blaast er zo doorheen. Er moet nog een hoop aan gebeuren, maar daar zijn we nooit aan toegekomen. Geen tijd. En geen geld. Er valt niet veel te verdienen met ontdekken.’

‘Oké,’ antwoordde Olivier, maar hij bleef enthousiast.

Ze reden over een scherp uitstekende landtong en daar was hij dan: de blauwe baai, met in het water allerlei woest begroeide eilandjes die steil afliepen. Het huis stond aan de rand van het strand. Het was groot en grijs, met oranje korstmos op het dak.